

ефективні методи зменшення опору змінам, як неминучим факторам розвитку організації.

Список використаних джерел:

1. Цветков А. Н. Менеджмент: учеб. / А. Н. Цветков. – Санкт-Петербург: Питер, 2010. – 256 с.

УДК 339.138 : 339.137

Р.І. Біловол, к.е.н, доцент

А. Кетрушка, студент

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ – ОСНОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Стратегічне планування полягає у розробці стратегії – комплексного стратегічного плану, що визначає напрями розвитку організації, здійснення її місії і досягнення цілей.

Процес стратегічного планування являє собою набір послідовних і взаємозалежних етапів:

Етап 1. Інформаційне забезпечення стратегічного планування полягає в підборі, класифікації та підготовці до використання інформації щодо розроблення стратегії, яка надасть достатньо повну й об'єктивну характеристику факторів зовнішнього і внутрішнього середовища, можливих стратегій, методичного забезпечення на основі використання сучасних інформаційних технологій.

Етап 2. Формування місії та цілей організації Місія організації може охоплювати такі напрями, як: турбота про працівників; турбота про виробництво; політика зростання та фінансування фірми; задоволення потреб споживачів тощо.

Етап 3. Вибір методів аналізу та оцінювання факторів зовнішнього та внутрішнього середовища. На цьому етапі доцільно використовувати такі методи дослідження, як порівняння, експертних оцінок, системного аналізу, факторного аналізу статистичного та соціологічного дослідження, сукупної думки збутовиків тощо [1, с. 118].

Етап 4. Прогнозування умов функціонування та результатів виробничо-господарської діяльності підприємства полягає у передбаченні імовірних змін у внутрішньому та зовнішньому середовищах функціонування організації та їх можливого впливу на результати діяльності підприємства. Прогнозування базується на використанні сукупності способів. Формальні методи прогнозування включають кількісні та якісні методи досліджень.

Етап 5. Обґрунтування інструментарію вибору стратегій полягає у виборі адекватних інструментів щодо обґрунтування та формування стратегічних альтернатив: стратегія росту, стратегія обмеженого росту, стратегія ліквідації, комбінована стратегія [1, с. 120].

Етап 6. Керівництво підприємства та відповідальні фахівці на основі попередніх досліджень із множини стратегічних альтернатив вибирають оптимальну, тобто ту, яка найбільш імпонує тенденція розвитку підприємства та максимально підвищить довгострокову його ефективність.

Етап 7. Реалізація стратегії. Керівництво підприємства затверджують вибрану стратегію і забезпечують її реалізацію. Основними компонентами стратегічного планування будуть: тактика (короткострокова стратегія), яка розробляється для розвитку стратегії; політика (загальне керівництво для дій та прийняття управлінських рішень, що забезпечує досягнення цілей підприємства); процедури та правила. Політика направляє дії підлеглих на досягнення цілей та виконання завдань.

Етап 8. Оцінка і контроль за реалізацією стратегії. Одним із основних завдань реалізації стратегії є контроль за розподілом всіх видів ресурсів і цілей. Для цього керівництво підприємства формує і розподіляє бюджет. Оцінка стратегії проводиться методом порівнянь результатів роботи підприємства за певний період з цілями, які були визначені керівництвом. У разі отримання негативних відхилень, керівництво проводить коригування цілей чи поточних планів. При зміні стратегії керівництво підприємства завжди повинно враховувати її взаємозв'язок із організаційною структурою управління підприємства, яка повинна відповідати необхідним змінам під

впливом чинників зовнішнього середовища і забезпечувати ефективність управління підприємством [1, с. 121].

Список використаних джерел:

1. Аакер Д.А. Стратегическое рыночное управление : произв.-практ. изд. / Д. Аакер; [пер. с англ. Е. Виноградовой]. – 7-е изд. – Санкт-Петербург [и др.]: Питер, 2011. – 495 с.

УДК 332.055.3 : 334.716

Р.І. Біловол, к.е.н., доцент
Д.С. Ковтунюк, студент
*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ДІАГНОСТИКА СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ

Різка підвищення рівня складності функціонуючих соціально-економічних систем у нестабільних умовах ринкового середовища відбивається на вимогах до якості та ефективності їхнього менеджменту. Відповідно до сучасних загальнонаукових визначень, управління є аспектом самоврядування системи й у загальному вигляді представляє упорядкування соціально-економічної системи і вирішення питань її економічної безпеки. Поряд із цим необхідно узагальнити процедуру діагностики, щоб синтезувати різноманіття підходів до діагнозу фінансово-економічного стану підприємства, його організаційної структури і системи управління.

Діагностика є найефективнішим способом розпізнавання стану економічної безпеки соціально-економічної системи, яка реалізується через комплекс дослідницьких процедур шляхом виявлення в них слабких ланок і вузьких місць.

Елементи соціально-економічної системи, властивості яких підлягають визначенню, звичайно недоступні для безпосереднього спостереження і виміру, тому варто вимірювати не їхні параметри, а параметри процесів, які породжуються елементами цих систем можуть бути доступні для вимірів.

Сутність діагностики полягає у визначенні стану об'єкта, предмета, явища чи процесу управління за допомогою реалізації комплексу дослідних процедур, пошук у них слабких ланок і